

Οι βαλλισμοὶ οὗτοι ἀναμινθήσκουσι τὰς μυθικὰς μεταμυθίαις τῶν ἀγγλικῶν προσωπείων, εἶδος παιγνίων δηλαδὴ καὶ δραματικῶν ὑποθέσεων, μεγάλως κατὰ τὸν αἰῶνα ὑπὸ τῶν βασιλέων καὶ τῶν βασιλισσῶν εὐνοουμένων.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 89 ἀπεδοκίμασε τὰ προσωπεῖα καὶ τὰς τῆς ἀπόκρεω ἐορτάς. Προσπαθήσατε λοιπὸν νὰ ἀναχαιτίσητε τὴν φορὰν ταύτην τῆς ἀνθρωπίνης μωρίας!

Ἀπὸ τοῦ 1799 οἱ Γάλλοι ἐπανέκτησαν τὰ προσωπεῖα καὶ ἔνεκα τοῦ τῆς ἀπωλείας φόβου διετήρησαν αὐτὰ διαρκῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ἡ Γαλλία ἔσχε πρὸς ὠφέλειάν της τὸ μονοπώλιον τῆς κατασκευῆς τοῦ προσωπείου, ἐξ Ἰταλίας τὸ γένος ἔλκοντος. Χρονολογεῖται δ' ἡ πρώτη κατασκευὴ ἀπὸ τοῦ 1799.

ὑπάρχουσι δύο εἶδη προσωπειῶν, ἐκ χάρτου (ναστοχάρτου) δηλαδὴ καὶ ἐκ κηροῦ· μεταχειρίζονται δ' ὡς πρώτην βάσιν διὰ τὰ δεύτερα ὕφασμα λινόν. Ἀλλὰ πρὸ τινων ἐτῶν κατεσκεύασαν καὶ ἐκ μεταλλικοῦ πλέγματος. Τὰ κήρινα προσωπεῖα διαίρουνται εἰς Παρισινά, ἅτινα εἰσὶν ἐλαφρά καὶ διαφανῆ καὶ εἰς Ἑνετικά, πολὺ τῶν πρώτων βαρύτερα.

Τεχνήτης τις τῶν Παρισίων ἐφεῦρε τὰ λινὰ προσωπεῖα, θαυμαστῆς ἐλαφρότητος καὶ διαφανείας.

Πρὶν ἢ περάνωμεν τὴν μονογραφίαν ταύτην τοῦ προσωπείου, δὲν θέλομεν λησμονῆσαι νὰ ἀναφέρωμεν τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ τὸ σιδηροῦν προσωπεῖον, τὸν ἐν τῇ φυλακῇ πνιγέντα, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον δὲ καὶ ζήσαντα καὶ τελευτήσαντα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

N. Δ. ΔΕΒΙΑΗΣ.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ HARELDONN.

Ἐκ τῶν τοῦ ἱατροῦ Harisson.

Δὲν θὰ ἐδιηγούμην τοιαύτην τραγικὴν σκηνὴν, οὐδὲ θὰ εἰκόνιζον τοιαύτας μερικό-

τητας, ἂν δὲν ἤμην βέβαιος, ὅτι τὰ πρόσωπα περὶ ὧν ἤδη θὰ εἶπω δὲν δύνανται νὰ μὲ διακόψωσι, διότι τοῖς ὑπέμνησκα θλιβεράς ἐντυπώσεις.

Νέος τις λόρδος μὲ προσεκάλεσεν ἵνα διέλθω μετ' αὐτοῦ τὸ θέρος εἰς τὸ Somersetshire μετ' ἐμοῦ δὲ καὶ τινες νέους ἀξιωματικούς, διακρινομένους ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ καλῇ ἀγωγῇ, ὡς μέλλων ὁ νέος φίλος μου νὰ μετέλθῃ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

Ἡ θύρα τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἰχθύων καὶ αἱ ἱππηλασίαι κατηνάλισκον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας, ἐνῶ τὸ ἐπίλοιπον κατεστρέφομεν δειπνοῦντες καὶ πίνοντες ἀξιόλογον οἶνον· τὴν δὲ νύκτα ἐν χοροῖς καὶ ᾄσμασι διεσκεδάζομεν, καθιστῶντες οὕτω τὴν διαμονὴν μας λίαν εὐάρεστον.

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἐξηκολουθοῦμεν νὰ ζῶμεν τὴν ἀφρόντιδα ταύτην ζωὴν, ἀλλ' ὁ κόρος ἐπελθὼν διέκοψε τὰς εὐθύμους διασκεδάσεις μας. Καὶ λοιπὸν ἠναγκάσθημεν νὰ τραπῶμεν πρὸς ἄλλου εἶδους διασκεδάσεις. Συσκέψεως γενομένης περὶ τούτου, ἀπεφασίσθη νὰ δώσωμεν χορὸν κατὰ τὰς ἐπερχομένας ἐορτάς εἰς τὴν πόλιν T. . . . ἥτις ἀπέειχεν ὀλίγα μίλια ἡμῶν. Ἡ εἰδήσις τοῦ προσεχοῦς χοροῦ διεδόθη κατὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν καὶ πληθὺς ἐκ τῶν πέριξ εὐγενῶν συνήρχετο ἵνα παρευρεθῇ. Φωναὶ χαρᾶς ἠκούοντο πανταχόθεν καὶ ἕκαστος κάτοικος ἔσπευδεν, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν διασκεδάσιν ταύτην. Αἱ μητέρες ἴσως ἐμόρφαζον ὀλίγον, ἀλλ' αἱ θυγατέρες; Περιέμενον νὰ χαιρετηθῶσι ποτὲ ἄλλοτε ὑπὸ εὐγενεστέρων κυρίων; ν' ἀκούσωσι ῥωμαντικώτερας ἐκφράσεις; θὰ ἡσθάνοντο ἄλλοτε πλεον τὸ στῆθός των νὰ παλλῇ σφοδρότερον;

Μεταξὺ τῶν χορευτριῶν διεκρίνετο μία ὑπὲρ τὰς ἄλλας κατὰ τὴν ὠραιότητα καὶ μετριότητα, προσεπικαλουμένη ῥόδον τοῦ Hareldonn. Ταύτην πάντες ἐθαύμαζον καὶ χάριν ταύτης πάντες ἤριζον. Ἴσως φανῶ περιττολόγος, ἂν θελήσω νὰ τὴν ἐκθειάσω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, εἰ μὴ ἐν συνόψει νὰ ἐκθέσω τὰ θέλγητρα σπανίας καλλονῆς. Ἡ ἐπίδερμίς της εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ ῥόδου· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν οὐράνιοι, διότι ἐμπεριείχον ἐκφραστικότητα καὶ εὐ-

γλωττίαν λίαν ἐπαγωγόν. Εἶχε μέτωπον γαλήνιον καὶ ὠραῖον, κόμην καστανήν, ἥτις ἀμελῶς ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἐν γένει πρόσωπον χάριεν, εὐγενὲς καὶ γλυκὺ, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ προτέρημα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ταχύτητος διὰ σιωπηλῆς εὐγλωτίας ν' ἀρπάζῃ τὰ αἰσθήματα.

Ζητῶ συγγνώμην, διότι ἐνδιέτριψα εἰς τοιαύτας μερικότητας, ἀλλ' ἠναγκάσθην νὰ εἰπῶ ὀλίγα περὶ τοιαύτης ὠραιότητος, ἥτις δυστυχῶς ἐγένετο αἰτία ἀπαισίου συμβάντος.

Ἐκτός τοῦ φίλου μου λόρδου*** ὅλοι οἱ λοιποὶ νέοι τὴν περιεστοίχουν καὶ προσεπάθουν διὰ τῶν θερμότερων περιποιήσεων νὰ ἐλκύσωσι τὴν συμπάθειάν τῆς. Μεταξὺ ὧν τούτων εἰς λοχαγὸς ἀρκετὰ εὐειδὴς καὶ εὐγενὲς, ἐφαίνετο ὅτι κατεῖχε τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας. Μετὰ δὲ τοῦτον εἰς νέος, ἐπίσης εὐειδὴς, ἀλλ' εὐγενεστέρας οἰκογενείας. Ἡ Μαρία πρὸς ἀμφοτέρους ἐμειδία· ἀλλὰ τὰ μειδιάματα ἐκεῖνα ἀντὶ χαρᾶς, ὅτε μίσους, ὅτε ἐκδικήσεως συναισθήματα ἐξήγειρον ἐναλλάξ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου.

Ὁ λοχαγὸς ἐκράτει τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας καὶ ἠτοιμάζετο νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτῆς τὸν πρῶτον ἀντίχορον, ὃν αὕτη τῷ ὑπεσχέθη, ὅτε ὁ ἀντίζηλος, ὅστις ἐκαλεῖτο Τρεβῶρ, πλησιάσας τὸν ἐκράτησεν εἰπών.

— Λοχαγέ, ὁ ἀντίχορος οὗτος ἀνήκει εἰς ἐμέ· καὶ στραφεὶς μὲ ἀρκετὴν χάριν πρὸς τὴν Μαρίαν·

— Ἐπικαλοῦμαι ὑμᾶς, Κυρία μου, εἶπεν.

— Ἡ δυστυχὴς Μαρία ἐρυθρίασασα, νομίζω, εἶπεν, ὅτι προηγουμένως εἶχον ὑποσχεθῆ εἰς τὸν κύριον Τρεβῶρ, ἀλλ' ἂν μοι ἦτο δυνατόν θὰ ἐχόρευον καὶ μετὰ τῶν δύο Λοχαγέ, πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε ὡς ἐκ τούτου ἐναντίον μου.

Καὶ μὲ γλυκὺ μειδίαμα προσεπάθει νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Πλὴν ἡ στάσις τοῦ λοχαγοῦ πᾶν ἄλλο ἐδείκνυσεν ἢ ἡσυχίαν.

Ἀφ' οὗ ἔρριψεν ὀργίλους ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ, ἐξῆλθε μὲ βραδέα βήματα τῆς αἰθούσης. Ἀπαισία προαίσθησις μοι ἐπῆλθεν ἀμέσως.

Ὁ Τρεβῶρ, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἐχόρευε τὴν Μαρίαν, ἐζήτει ἀφ' ἑτέρου δι' ἐπιμόνων ἐλεμμάτων ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν λοχαγόν, διότι τὸ πλήρες μίσους βλέμμα ἐκεῖνο τοῦ λοχαγοῦ δὲν τῷ εἶχεν ἐκφύγει.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ὁ λόρδος Η*** ἐδίδε μεγαλοπρεπὲς γεῦμα, εἰς ὃ ἦσαν παρόντες οἱ πλείστοι τῶν παρευρεθέντων εἰς τὸν χορόν. Μεταξὺ τούτων ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὸν Τρεβῶρ καὶ τὸν λοχαγόν. Ἐπέστησα τὴν προσοχήν μου καὶ ἐπὶ τῶν δύο, διότι εἰσέτι ἡ ὀδυνηρὰ ἐκείνη προαίσθησις μ' ἐβασάνιζεν.

Ὁ λοχαγὸς ἐστηρίζετο ἀμελῶς ἐπὶ τινος παραθύρου, ὅταν εἰσῆλθεν ὁ νέος Τρεβῶρ. Τὸν εἶδεν, ὠχρίασε καὶ ἀκουσίως ἀπεμακρύνθη, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ ἦτο ἐρριμένον ἐπὶ τῆς θύρας δι' ἧς εἰσῆλθεν ὁ ἀντιπάλος τοῦ. Ἀντήλλαξαν χαιρετισμὸν ψυχρὸν μὲν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τινος εὐγενείας. Ἐκαθήσαμεν εἴκοσι περίξ τῆς τραπέζης· τροφαὶ ἀφθονοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ οἶνοι ἐκόσμουσαν αὐτήν. Ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ Τρεβῶρ ἐκάθηντο εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλὰ μὲ τόσῃν ἀπάθειαν, ὥστε ἠπατήθην νομίσας, ὅτι ἐλησμονήθη παρ' αὐτῶν ἡ προτέρα διένεξις. Κατὰ τὴν ὀγδόην παρετέθησαν τὰ διάφορα γλυκύσματα, τὰ ὁποῖα συνώδευον οἶνοι τῆς Μιδέρας, τοῦ Πόρτου καὶ ἀξιόλογος Καμπανίτης. Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ προηγηθέντος χοροῦ καὶ μετὰ τινος προπόσεως, ὅτε ἤρχιζον οἱ ἀτμοὶ τοῦ οἴνου νὰ προσβάλλωσι τῶν νέων τὰς κεφαλὰς, ὁ λόρδος Η*** ἠγέρθη καὶ ὑψώνων τὸ ποτήριόν τοῦ πλήρες καμπανίτου.

— Φίλοι μου, εἶπε· σπείσατε οἶνον καὶ πληρώσατε ἐκ νέου τὸ κύπελόν σας. Θὰ κάμω πρόποσιν, ἥτις πιστεύω θὰ εὐχαριστησῇ ὅλους· ἄς πῶμεν εἰς ὑγείαν τῆς ὠραίας Μαρίας, τοῦ ρόδου τοῦ Hareldonn.

Φωναὶ χαρᾶς συμμιχθεῖσαι μὲ τὸν κρότον τῶν ποτηρίων ἀνταπήντησαν εἰς τὴν πρόποσιν τοῦ λόρδου Η***.

Παρατήρησις ἰδίᾳ μ' ἐπεισεν, ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ λοχαγοῦ ἔτρεμεν, ὅτε ἐκτύπα τὸ ποτήριον.

— Καὶ τίς θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόποσιν ταύτην; τίς θ' ἀνταποδώσῃ τὰς εὐχαριστήσεις τῆς; ἠρώτησέ τις ἐκ τῶν νέων.

— Βεβαιότατα ὁ εὐνοοῦμενός της κύριος Τρεβὼρ, προσέθεσεν ἄλλος.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, Τρεβὼρ, μὴ ἀμφιβάλλῃς. Σὺ ἦσα ὁ εὐτυχὴς κύριος ἐκείνης τῆς ἐσπέρας. Τίς ἠδυνήθη ἐξ ἡμῶν νὰ χορεύσῃ, ἢ τοῦλάχιστον ὀλίγας λέξεις ν' ἀρπάσῃ ἐκ τοῦ στόματός της ;

Ὁ Τρεβὼρ ἔρριψε περίξ βλέμμα εὐαρσκειᾶς καὶ θριάμβου. Ἦτοιμάσθη δὲ νὰ ἐγερθῇ, ὅτε ἕτερος ἐφώνησε.

— Ὅχι, ὄχι! δὲν ἦτο ὁ Τρεβὼρ ὁ εὐνοοῦμενος· στοιχηματίζω δέκα πρὸς ἓν, ὅτι ἦτο ὁ λοχαγός.

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθησαν διάφοροι φιλονεικίαι, δι' ὧν προσεπάθουν ὅλοι νὰ ὀρίσωσι τὸν ἐπίτιμον εὐνοοῦμενον.

— Ἄς μοὶ συγχωρηθῇ, ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος τῆς Κορνουάλης, νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἡ καρδιά τῆς νέας Μαρίας δὲν ἀπεφάσισεν εἰσέτι. Ἄς ρίψωμεν ἓν δεκάλεπτον καὶ θὰ εὕρωμεν τὸν εὐτυχῆ αὐτόν. Λοιπὸν θυρεὸς ἢ γράμματα ;

Μετὰ τὴν τολμηρὰν ταύτην πρότασιν, ἐπανελήφθη καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς θόρυβος. Διάφορος ὅμως τῆς τῶν λοιπῶν πάλῃ συνέβαινε εἰς τὴν καρδίαν τῶν δύο ἀντιπάλων. Καὶ ὁ μὲν λοχαγὸς εἶχεν ὠχριάσει καὶ ἐκράτει μὲ σπασμωδικὴν δύναμιν τὸ ποτήριον, ἐνῶ ὁ Τρεβὼρ ὑπὸ ἐπίπλαστον ἀφέλειαν ὑπέκρυπτε τὸ πάθος του.

Ἐθαύμαζον πράγματι, πῶς ἦτο δυνατόν μία γυνὴ νὰ φέρῃ εἰς τοιαύτην θέσιν τόσον καλοῦς νέους, ἀλλ' ὅταν ἐσκέφθην, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον, ὅπερ καλεῖται ἔρως, δύναται νὰ ἐξεγείρῃ τὴν φιλοτιμίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ζηλείαν, ἅμα θέσῃ ριζικὰς θάσεις, ἐλεεινολόγησα τοὺς ὑποχωροῦντας εἰς τοιαῦτα πάθη.

— Ὁ λοχαγός, εἶπον, εἰς τὸν γείτονά μου, θὰ σᾶς παράσχῃ τιμὴν, ἣν ἤδη ἄλλοι διαφιλονεικοῦν. Τοῦτο εἰκάζω, ἀφ' οὗτου εἶδον τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἐδείκνυνεν, ὅταν τὸν ἐχαιρετήσατε.

— Καλῶς, μοὶ ἀπεκρίθη, ὑποθέσατε, ἀλλὰ μήπως ὁ Τρεβὼρ δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ᾔνε φίλος σας.

Ἡ ψυχρότης τῶν ἀντιπάλων κατέστησε σπουδαιοτέρους τοὺς πρὸ ὀλίγον ἀστειευμένους καὶ τὰς φωνὰς διεδέχθη ἄκρα σιωπή.

— Κύριοι, εἶπε τέλος ὁ Τρεβὼρ, μοὶ φαίνεται ὅτι ἀρκετὰ ἐφλυαρήσαμεν περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀξίζει τὸν κόπον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἔρις μας, μολονότι παιδική, μένει εἰσέτι ἀναποφάσιτος, ὀφείλω νὰ διαβεβαιώσω πάντας ὑμᾶς, χωρὶς νὰ φανῇ εἰς τινα ἡ διαβεβαίωσίς μου αὕτη γελοία, ὅτι ἡ ὥραία τοῦ *Haveldonn* ἀνήκει εἰς ἐμὲ ἀποκλειστικῶς. Ἐγὼ διδόμενα νὰ τὸ πιστεύσω. Δὲν πιστεύω δὲ ὁ εὐγενὴς ἀντεραστής μου νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις, μολονότι διακρίνω εἰς αὐτὸν ὀφθαλμὸν ζωηρὸν, εὐγενεῖς τρόπους καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δύναται ν' ἀρέσῃ εἰς τὰς ὥραιάς.

— Τρεβὼρ, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς πλήρης ὀργῆς, δὲν ἀνέχομαι οὐδεμίαν προσβολήν !

— Προσβολήν ! Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ συγχυσθῶμεν ἕνεκα τούτου, ἀλλὰ δὲν νομίζω νὰ εἶπον λέξιν τινὰ προσβλητικὴν δι' ὑμᾶς. Ἐκείνης δὲ, περὶ ἧς λέγομεν ἤδη, ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, ὅτι εἶμαι ἐγὼ μόνος ὁ εὐνοοῦμενος· λοιπὸν, κύριοί μου, προσέθεσεν ἐγειρόμενος, δεχθῆτε ἐκ μέρους μου τὰς εὐχαριστήσας της.

Τοῦτο εἰπὼν ἐκάθησεν, ἀλλ' ἡ ψυχρότης του ἦτο τόσον εὐγενής, ὥστε ἐπείσθη πρὸς στιγμὴν, ὅτι ὁ λοχαγὸς ἐπραΰνη. Ἀλλ' ἡ πατήθη.

— Τρεβὼρ, ἀνέκραξεν οὗτος, ἀπατάσθε, μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπατάσθε. Ἀγνοεῖτε ἴσως, τί συνέβη μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης. Εἰς τὴν τιμὴν μου σᾶς λέγω, ὅτι ἡ κόρη μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως θ' ἀπέσυρε τὸν λόγον, ὃν σᾶς ἔδωκεν.

— Σᾶς ἠπάτησε, σᾶς ἠπάτησε, φίλτατε λοχαγέ, τὴν εἶδον ἐγὼ τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ μοὶ εἶπε

— Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ! . . . καὶ τὴν εἶδατε λοιπὸν. Τίνος ἕνεκα παρακαλῶ ;

— Δὲν ἐσυνείθισα ποτὲ νὰ δίδω λόγον τῶν πράξεών μου, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλετε, σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ἔκτοτε καθ' ἐσπέραν τὴν βλέπω. Ἰκανοποιηθήτε ;

Ἀλλ' ἡ ἐπισφαλὴς φωνὴ του προέδιδε τὰς ἐνεργείας τοῦ χαμπανίτου.

— Τρεβὼρ, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγός, ἂν ἦνε ἀληθὲς αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε, εἶνε ἀ-

ληθέστερον αὐτό, ὅπερ θὰ σᾶς εἶπω ἐγώ, δὲν εἴσθε τίμιος ἄνθρωπος. "Αν σεῖς θέλετε νὰ καταστρέφητε ἀθώου πλάσματος ὑπόληψιν, ἐγὼ δὲν διστάζω νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι εἴσθε ἄτιμος.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν.

— Σὺ εἶσαι ἄτιμος, ἀπεκρίθη μεθ' ὑπερηφάνου ὕφους ὁ Τρεβὼρ, σὺ ὅστις βαυαύσως ὑβρίζεις.

Καὶ προχωρῶν πρὸς τὸν λοχαγὸν μὲ βραδὺ βῆμα.

— Ἐγὼ ἄτιμος; ἐπανέλαβε,

— Ναί, σὺ, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγός.

— Ἡξεύρεις ποῖαν συγγνώμην ὀφείλεις νὰ μοῦ ζητήσης;

— Συγγνώμην! ποτὲ δὲν ἔκαμα τοῦτο

— "Αν σὺ δὲν ἐζήτησες ποτὲ, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔδωκα ποτὲ, ἀνέκραξεν ὁ Τρεβὼρ μὲ φωνὴν ὀργίλην, ῥίπτων κατὰ τοῦ λοχαγοῦ τὸ ποτήριόν του.

Τοῦτο ἠκολούθησε σύγχυσις καὶ φωναὶ τῶν συνεστιωμένων. Μόνον οἱ δύο ἀντίπαλοι ἴσταντο ἀπαθεῖς.

Ὁ Τρεβὼρ ἔχων ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἴστατο σιωπηλός, ἐν ᾧ ὁ λοχαγὸς σπογγίζων τὰς ἐκ τοῦ οἴνου κηλίδας ἐπλησίαζε τὸν λόρδον H***.

— Μυλὸρδ, πολύχροτα ἔχετε βέβαια, διὰ νὰ τελειώσωμεν ἀμέσως τὴν ἔριδα ταύτην. Ὁ λοχαγὸς V*** θὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς μου.

— ὦ φίλε μου! ἀπήντησεν ὁ λόρδος H****. Δὲν ἀξίζει, νομίζω, τὸν κόπον νὰ μονομαχήσῃτε διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα. Ἀλλῶς τε δὲν ἐπιθυμῶ ἡ οἰκία μου νὰ μεταβληθῇ εἰς σφαγεῖον.

— Μυλὸρδ, κάλλιον παντὸς ἄλλου δύνασθε νὰ ἐννοήσῃτε, ἂν ἦνε δυνατόν νὰ γείνη τοῦτο, ὅπερ λέγετε. Λοχαγὲ V***, κάμε μου τὴν χάριν νὰ πάρῃς τὰ πολύχροτα τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὴν σακκοθήκην τοῦ κυρίου.

Ἐπειτα στραφεὶς προσέθεσεν:

— Ἀλλὰ νομίζω καλλίτερον νὰ τὰ πάρωμεν μόνοι.

— Ἀμέσως τὰ πολύχροτα, ἀνέκραξαν πολλοὶ νέοι, εἰς ὧν τὸν ἐγκέφαλον ἐπενήργει μᾶλλον ὁ εἶνος ἢ τὸ λογικόν.

— Κατηραμένος ἐκεῖνος ὅστις ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἔριδος ταύτης, εἶπεν ὁ λόρδος H***.

— Φίλτατε Τρεβὼρ, σᾶς παρακαλῶ ν' ἀποσυρθῇτε, ἵνα μὴ εἴπωσιν, ὅτι προσεκάλεσα φίλους διὰ νὰ ἴδω τὸ αἷμά των χυνόμενον.

— ὦ! εἶνε ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ Τρεβὼρ. Τὸ ζήτημα πρέπει νὰ τελειώσῃ καὶ μάλιστα ἐδῶ. Ὁ κύριος P*** θὰ εἶνε μάρτυς μου. Παρακαλῶ τὸν φίλτατον βαρῶνον νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ V***.

Ἐκ τῶν παρόντων τις ἐπλησίασε τὸν Τρεβὼρ καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ λοχαγὸς ἦτο λίαν ἐπιδέξιος περὶ τὴν βολὴν καὶ ὅτι ἡδύνατο νὰ εὕρῃ σελίνιον πέραν τῶν εἴκοσι βημάτων.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀπήντησε χωρὶς νὰ παραχθῇ· πρέπει νὰ ὑπογράψω τὴν διαθήκην μου, διότι εἶμαι μύωψ.

— Λοχαγέ! τῷ εἶπε· μοὶ εἶπον, ὅτι ἐκεῖνος θν θὰ σκοπεύσῃτε μένει νεκρός.

— Ἐ! καὶ λοιπόν;

— Ἡξεύρετε, ὅτι εἶμαι μύωψ καὶ ἦτον δεξιὸς εἰς τὰ ὅπλα. Ἐδῶ ὅλοι ἔμειναν ἔκθαμβοι.

— Νὰ ἰδῇς, μοῦ εἶπεν ὁ γείτων μου, ὅτι ὁ Τρεβὼρ θὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

Ὁ λοχαγὸς τὸν παρετήρει μὲ βλέμμα εἰρωνικόν.

— Λοιπόν! . . . κύριε . . .

— Λοιπὸν δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μονομαχήσωμεν μὲ ἄνισα ὅπλα. Νομίζετε, φίλτατέ μοι λοχαγέ, ὅτι θὰ δεχθῶ ποτὲ νὰ χαίρετῃσω τὴν σφαῖράν σας ἄνευ ἐλπίδος ἀνταποδόσεως; Ἐπειδὴ σεῖς μὲ προκαλεῖτε πρῶτος καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς ἐμὲ ἐναπόκειται νὰ ἐκλέξω τὸ ὅπλον, θέλω νὰ πολεμήσωμεν στήθος πρὸς στήθος, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Οὕτω θὰ τελειώσωμεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν μας.

Πανταχόθεν ἠκούσθησαν ἀποδοκιμασίαι. Τινὲς ἔφυγον, ἄλλοι δὲ ἀνθίσταντο εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν πρότασιν. Ὁ λοχαγὸς ἴστατο σιωπηλός καὶ περιέμενε τὴν ἀπόφασιν τῶν φίλων του.

— Τώρα θὰ ἴδωμεν τίς τῶν δύο μας εἶναι ἄτιμος, εἶπεν ὁ Τρεβὼρ μὲ εἰρωνικὸν τόνον.

— Θὰ τὸ μάθῃς ἐντὸς ὀλίγου, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγός· θέλομεν τὴν πρότασίν σου, μο-

λονότι ἀποτρόπαιον καὶ ἄτιμον. Ἐπὶ σοῦ μόνον θὰ πέσῃ ἡ κατάρρα τῶν οἰκογενειῶν μας.

— Τὰ πολύκροτα εἶνε ἔτοιμα ; ἠρώτησεν ὁ Τρεβῶρ, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ λοχαγοῦ.

Τῷ ἀπεκρίθησαν, ὅτι οἱ μάρτυρες ἐξήλθον, ἵνα προετοιμάσωσιν αὐτά.

Ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία εἰς τι μέρος ἀπόκεντρον, ὅπως ἀποφύγῃσι τὰ βλέμματα τῶν ὑπηρετῶν.

Εἰς μάτην οἱ φίλοι προσεπάθουν νὰ παῖσωσι τοὺς ἀντιπάλους περὶ τῆς βαρβάρου ἀποφάσεώς των. Τινὲς τούτων ἀνεχώρησαν ἔφιπποι, ἵνα εἰδοποιήσωσι τὰς δημοσίους ἀρχάς. Ὁ λόρδος H*** εἰδοποίησε τοὺς μάρτυρας περὶ τῆς εὐθύνης, ἣν ἀναλαμβάνουσιν ἐκ τῆς τοιαύτης μονομαχίας. Οὗτοι κατ' ἀρχὰς ἐρρίψαν τὰ πολύκροτα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισαν νὰ τὰ πληρώσωσι μὲ μόνην πυρίτιδα, ὅπως ἀκολούθως τοὺς πραῦνωσιν.

— Ἐχετε τὰ ἀναγκαῖα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ; ἠρώτησέ τις.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, ἀπήντησεν ὁ Τρεβῶρ, διότι πιστεύω, ὅτι τὰ πολύκροτα θὰ ἐργασθῶσι καλῶς.

Εἰς τῶν ὑπηρετῶν πᾶραυτὰ ἔτρεξεν ἔφιππος, ἵνα φέρῃ χειροῦργον.

Μοὶ φαίνεται ἀκόμη, ὅτι βλέπω τὰς ὤχρας καὶ σοβαρὰς ἐκείνας φυσιογνωμίας περὶ τῆς τραπέζης. Τὰ πολύκροτα ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἀντιπάλους, οἵτινες ἐσφιγξαν μετὰ θερμότητος τὰς χεῖρας τῶν φίλων των. Ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα. Ἡ ἀποφασιστικὴ φυσιογνωμία των ψυχρὰ καὶ ἀπαθὴς ὡς ὁ θάνατος, ὃν ἐντὸς ὀλίγου θὰ συνήντων, τοῖς ἐδίδεν ἄψιν φοβεράν, ἀποτρόπαιον.

— Τίς θὰ δώσῃ τὸ σημεῖον ; ἠρώτησεν ὑψηλοφώνως ὁ λοχαγός. Ὅστις πρῶτος πυροβολήσῃ εἶναι δολοφόνος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔφθασε καὶ ὁ χειροῦργος, ὅστις κατὰ τὴν κοινὴν ἀπόφασιν ὤφειλε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον.

Ὁ χειροῦργος μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐφώνησεν.

— Ὑψώσατε τὴν σφύρην.

Ὁ σωλὴν τῶν ὅπλων ἤγγισε τὰ στήθη τῶν ἀντιπάλων.

— Ὅταν εἰπῶ τρία, θὰ δώσῃτε πῦρ.—

Ἐν δύο τρία.

Ἠκούσθη μόνον κρότος. Ἀκουσίως οἱ ἀντίπαλοι ὑπεχώρησαν, οἱ δὲ φίλοι των ἔτρεξαν πρὸς αὐτούς.

— Τί εἶνε αὐτό ; ἀνέκραξαν ἀμφοτέρω. Τίς θέλει νὰ παίξῃ μαζί μας ;

— Τὰ πολύκροτα εἶχον μόνον πυρίτιδα, ἀνέκραξε πλήρης ὀργῆς ὁ Τρεβῶρ.

Μάτην τοῖς παρέστησαν, ὅτι ἡ δοκιμασθεῖσα τόλμη των ἱκανοποιεῖ ἀμφοτέρους. Ἡ δοκιμασία αὕτη ἔσχεν ἐναντίον ἀποτέλεσμα, διότι ἐδιπλασίασε τὴν ὀργὴν των.

— Εἶνε ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ὁ Τρεβῶρ καὶ οἱ ὀδόντες του ἔτριζον ὑπὸ τῆς λύσσης.

— Ἴδου δὴ σπάθαι, εἶπεν ὁ λοχαγός. Τὰς ἔλαβον οἱ μάρτυρες καὶ ἀφ' οὗ τὰς ἐμέτρησαν, ἔδωσαν εἰς ἕκαστον μίαν. Πλήρης ἀγρίας χαρᾶς ἔλαβε τὴν ἰδικὴν του ὁ Τρεβῶρ.

— Τώρα δὲν ἀπατῶμαι πλέον. Φυλάζου!

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἡ δίψα τοῦ αἵματος ἦσαν ἐζωγραφημέναι ἐπὶ τοῦ προσώπου των.

Ἡμεῖς παριστάμεθα φρικιώντες, τρέμοντες καὶ ὠχριώντες εἰς πᾶσαν στροφὴν τῆς σπάθης. Ἡ ταχύτης τῶν κινήσεων καὶ ἡ εὐθύτης τῶν προσβολῶν μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν οἰκτρὰν θέσιν νὰ περιμένωμεν τὸ θῦμα.

Ἐπεσεν ὁ εἰς τῶν δύω, τὸ σῶμα του εἶχε διαπερασθῇ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου ἄκρου. Ἦτον ὁ λοχαγός. Ἐθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πληγῆς, ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἦτον ἡ ὑστάτη του πνοή.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Τρεβῶρ, πίπτων πλησίον τοῦ πτώματος, δὲν ἦτο λοιπὸν ὄνειρον ;

Ἡ φωνὴ του ἦτο ξηρὰ ὠχρότερος τοῦ πτώματος, ἐφαίνετο ὡς ἀγωνιῶν.

.

Ὁ Τρεβῶρ ἀφῆκε τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν ἐνυμφεύθη ποτὲ, οὐδ' ἐπανεῖδε πλέον τὴν Μαρίαν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.